

цінностей та принципів, що закладені у конституції, обумовлені особливостями національної правової системи.

При цьому важливо зазначити, що процес конституціоналізації національного законодавства, як об'єктивний та необхідний, на практиці не «може бути зведений до системи формально-юридичних засобів і методів юридизації суспільних відносин, оскільки зачіпає ідеологічні, інформаційні та інші сфери юридичної дійсності. Зокрема, конституціоналізація законодавства передбачає: формування конституційної правосвідомості; проведення вираженої державної людно-центристської політики; закріплення та реалізацію в окремих нормах різних галузей права конституційних цінностей, ідей та принципів, що сприятиме їх наповненню конституційним змістом; формування ефективної системи державного управління; забезпечення відповідності конституції практики правореалізації.

Перетворення, що останнім часом відбуваються у політико-правовій сфері та пов'язані з перманентним зверненням до удосконалення тексту чинної Конституції України, вимагають фундаментальних досліджень в галузі теорії держави і права та конституційного права. Проблема конституціоналізації характерна як для галузевого законодавства, що регулює внутрішню державні відносин, так і зовнішнього – міжнародного права та права європейського Союзу. При цьому існує проблема визначення інститутів влади в конституційному механізмі здійснення зовнішньої політики та проблема впливу «зовнішнього фактора» на розвиток вітчизняного конституціоналізму. В результаті цього зовнішня політика стає особливою сферою дії Основного Закону держави [2; 256].

Вирішення зазначеного питання актуалізується євроінтеграційними намірами України та пов'язаної з цим тенденції конституціоналізації європейського права шляхом підписання Договору про введення Конституції для Європи (м. Рим 29.10. 2004).

Таким чином правотворчість Євросоюзу здійснює прямий вплив на конституції її членів. Зокрема, до конституцій Бельгії, Ірландії, Данії, Іспанії, Фінляндії, Швеції було внесено поправки, зміст яких є порядком взаємодії між цими країнами та міжнародними організаціями, в т.ч. Європейським Союзом (вибори членів Європарламенту, передача повноважень держави міжнародним організаціям, та ін.).

Сутність конституціоналізації проявляється в тому, що конституція, насамперед, закріплює нормативну модель та юридичну конструкцію суспільних найважливіших відносин, тим самим визначає системні, структурні, функціональні та ін. зв'язки між різними суспільними інститутами, завдяки яким забезпечується гармонійний розвиток всього суспільства. Таким чином конституційні принципи і норми є базовими для розвитку норм різних галузей права; завдяки втіленню змісту конституційних норм і принципів відбувається гармонізація національного законодавства, забезпечується стабільність та ефективність їх розвитку.

Список використаних джерел:

1. Зорькин В.Д. Конституционно-правовое развитие России. – М.: Норма, 2011. – С.468-498.
2. Мартиненко П.Ф. Насыченість державного права України міжнародним правовим порядком: конституційний аспект //Конституція і конституціоналізм: вибіркові проблеми: зб. наук пр.; відп. ред. П.Ф.Мартиненко і В.М. Кампо. – К.: Купріянова, 2007. – С.256.

НОВІТНІ ОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ – ВИМОГА ЧАСУ

Лігоцький А.О.,

професор кафедри прикладної педагогіки та роботи з персоналом Національної академії внутрішніх справ, доктор педагогічних наук, професор

Як свідчить історичний досвід і підкреслює сьогодення, розбудова правового, політичного, соціального та економічного устрою держави гостро потребує формування нової генерації фахівців, які поряд з глибокими фундаментальними і спеціальними знаннями здатні до творчої і самостійної діяльності, вмють думати, виявляти проблеми, знаходити і реалізувати нетривіальні шляхи їх вирішення.

В умовах інформаційного суспільства самоцінність знань як таких змінюється. З одного боку, вони стають більш доступними, а з іншого – одержання нових знань, умінь стає обов'язковим для людини впродовж усього життя. Тому неможливо в навчальному закладі дати освіту на все життя!

Звідси висновок: зберігаючи наші досягнення у фундаментальності професійної освіти, ми повинні:

- переорієнтувати навчальний процес на формування в студентів бажання і уміння самостійно оволодівати знаннями з різних джерел інформації;
- навчити застосовувати набуті знання для практичного життя;
- виробити уміння критично мислити.

Виникає питання: “Як вчити?”. Стисла відповідь: гуманно й ефективно.

На основі розробки системи стосунків у навчальних закладах, яка базується на взаємній повазі всіх учасників навчального процесу, ми зможемо мати справді демократичне суспільство й ефективну ринкову економіку. Бо і перше, і друге неможливе без самодостатньої, індивідуально розвинутої особистості.

Ми стверджуємо, що досягти поставлених завдань в сьогоденних умовах можливо лише шляхом застосування особистісно-орієнтованих педагогічних технологій. Їхніми сутнісними ознаками є:

- навчання і виховання особистості з максимально можливою індивідуалізацією;
- створення умов для саморозвитку і самонавчання;
- створення умов для осмисленого визначення своїх можливостей і життєвих цілей.

Важливою педагогічною умовою розвитку у студентів професійних умінь є формування у них професійної спрямованості, яка виявляється в загальній спрямованості на роботу в шахті; наявності інтересу до професії гірника; спрямованості студентів на навчання у технікумі гірничого профілю; у постійному прагненні до самореалізації і самостійності.

У процесі формування в студентів професійних умінь необхідно виявляти та враховувати рівень їх психологічної готовності; адаптивні здібності, емоційно-вольову стійкість, комунікативну компетентність.

Важливою педагогічною умовою формування професійної спрямованості студентів є забезпечення максимальної адекватності навчально-пізнавальної діяльності характеру майбутніх професійних (посадових) завдань і функцій керівника середньої ланки. Значною мірою цьому сприяє впровадження у педагогічний процес концепції контекстного навчання.

Ефективність формування у студентів професійних умінь керівника середньої ланки значною мірою залежить від організації навчального процесу, зокрема використання методів і форм активного навчання (ділові ігри; метод аналізу конкретних ситуацій; метод розігрування ситуацій у ролях; метод інциденту; метод розбору ділових паперів; проблемне навчання; самостійна робота студентів; індивідуальні заняття). Вони розвивають аналітичне мислення і навчають переконливо й чітко викладати думки; активізують дії учасників навчального процесу; формують здатність ставити та розв'язувати проблеми; навчають приймати рішення в умовах невизначеності або на основі неповної інформації; забезпечують оперативне їх застосування.

На наш погляд для коледжів та технікумів найбільш прийнятні такі особистісно-орієнтовані технології:

- технологія розвивального навчання;
- технології формування творчої особистості;
- технологія навчання як дослідження;
- проектна технологія;
- педагогічна технологія "створення ситуації успіху";
- сугестивна технологія;
- нові інформаційні технології навчання;
- технологія навчання за допомогою ситуаційних вправ;
- кейс-метод.

У структурі професійних умінь виділяються такі компоненти: знання теоретичних основ професійної діяльності (термінів, понять, законів, теорій), способів виконання дій, їхнього змісту і послідовності (тактик, стратегій, правил, прийомів, алгоритмів), призначення необхідного обладнання (грничої техніки, спорядження, апаратури, приладів тощо).

Таким чином, за своєю сутністю формування професійних умінь керівника середньої ланки - це система організаційно-педагогічних і методичних заходів, що послідовно і безперервно здійснюються в процесі професійної підготовки студентів у технікумах.

ПРО МЕТОДИКУ ДОКАЗУВАННЯ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ АРБІТРАЖНОМУ ПРОЦЕСІ

Костицька М.М.,
доктор права, адвокат

Практика міжнародного арбітрування була започаткована в міжнародному публічному праві при спорах між державами, державами і міжнародними організаціями після Гаазьких конвенцій про мирне вирішення міжнародних спорів 1899 і 1907 рр. Комісією з міжнародного права ООН в 1958 р. було розроблено і схвалено Генеральною Асамблеєю ООН „Модель правил міжнародного процесу“. Крім того, міжнародне публічне адміністрування здійснюється на підставі регіональних угод про арбітраж, зокрема Міжамериканський договір про мирне врегулювання (1948 р.), Європейська конвенція для мирного вирішення спорів (1957 р.), Стокгольмська Конвенція про поширення та арбітраж у рамках ОБСЄ (1992 р.).

Вказані обставини з міжнародним публічним адмініструванням значною мірою вплинули на сферу міжнародних приватних відносин та врегулювання арбітрування в ній. В 1961 р. під егідою Європейської економічної комісії ООН в квітні 1961 р. (тобто після вже закладення в 50-х рр. основ Європейської економічної інтеграції) була укладена Європейська конвенція про зовнішньоторгівельний арбітраж, яка була підписана та ратифікована державами Європи. В 1963 р. ратифікувала Конвенцію і Україна. Суб'єктами, що мають право за Конвенцією звертатися до арбітражного суду є фізичні і юридичні особи щодо спорів які виникають із договірних і цивільно-правових відносин при здійсненні зовнішньоторгівельних та інших економічних взаємин, між підприємствами з іноземними інвестиціями з державами, міжнародними об'єднаннями і організаціями. Для розгляду таких спорів та спорів в сфері міжнародної торгівлі відповідно до Закону України „Про міжнародний комерційний арбітраж“ (1992 р.) інституція під такою назвою створена при Торгово-промисловій палаті України.

В 1966 р. вищевказана Європейська Конвенція була доповнена Арбітражним регламентом на підставі якого були прийняті регламенти